

novem letu vsi družtveniki, ki na leto 3 gold. (razun upisnine) plačujejo, „šolsk. prijatelja“ pod tim pogojem dobivljali, ako 3 goldinarjem tudi 36 kr. sr. za poštnino priložijo. Učeniki na deželi in učenci pa, ki na leto le 1 gold. 30 kr. (razun upisnine) plačujejo, imajo temu znesku še 1 gold. 36 kr. priložiti, torej vsega vkup 3 gold. 6 kr. plačati. Ako bi vendar prvi 36 kr. sr., učitelji in učenci pa 1 gold. 36 kr. k določenej letnini priložiti opustili, bodo samo družtvene knjige brez „šolskega prijatelja“ dobivljali. — Je bilo sklenjeno, v kratkem povabilo k pristopu za novo leto razpisati. Pa tudi za to leto je še mogoče k družtvu pristopiti.

* V knjižnici Ivana iz Capogrosso Caragnini so našli horvaško pesem: „Povist vangelska bogatoga a nesrečna Epulona a cestita Lazara, iliti o štete (škode) bogatstva a koristi ubovstva (uboštva).“

* Časopis „Svetovid“, ki je dozdej v Temišvaru izhajal, se bo znanprej na Dunaji tiskal, ker so tiskarni stroški ondi nižji kakor v Temišvaru.

Ogled po svetu.

Dvanajst Indianskih zapoved za žene.

Iz »Svetovida«.

Ker pri nas v Europi veliko žen hlače nosi, to je, da mož plesati mora, kakor mu ženica žvižga, ne bo od škode, ako zvémo, kako je med Indiani, kar nam „Svetovid“ pové, ko popíše (smešne) Indijske postave, ki se takole glasé:

1. Za ženo ni družega Boga, ko njeni mož.
 2. Ako je mož še tako star, gèrd, neprijazin in sirov, ali če je vse premoženje svoje za milošnje potrosil, je vendar treba, da je žena možu kot gospodarju svojemu pokorna, in njemu se dopasti potruditi.
 3. Ženska je vstvarjena, da je pokorna, dokler živi; ako je devica, da se vklanja očétu; ako je omožena, da se vklanja možu; ako je udovica, da se vklanja otrokom svojim.
 4. Žena ne smé nikadar z možom svojim pri jedni mizi jésti, ampak si ima za čast šteti, ako jésti smé, kar možu ostane.
 5. Kadar se smeja mož njeni, naj se smeja tudi ona, in joka naj, kader se mož joka (plaka).
 6. Žena ima brez razložka stanú možu svojemu vedno tiste jedila kuhati, ki jih nar raji jé.
 7. Da očém moža svojega dopade, se ima žena vsaki dan kopati, narprej v čistí in potem v žafranovi vodi, svoje lase mazati in česati, kraje okoli trepavnic z antimonom, čélo pa rudeče barvati.
 8. Ako je mož na poti, je treba, da se žena postí, da na zemlji spava, in da se ne lišpa.
 9. Kadar mož domú pride, mu mora žena vesela naproti iti, da mu podá račún od obnaše svoje, od besed svojih in celò od misel svojih.
 10. Ako jo mož pokrega, se mu ima za njegovo dobro voljo zahvaliti.
 11. Ako jo mož natepe, naj sprejme kaštigo svojo s poterpežljivostjo, naj mu pomerljivo roko poljubi in ga za odpuščenje prosi, da ga je razserdila.
- To so zapovedi iz (ajdovskih) Indianskih knjig. Prosimo Serbkinje za oprostenje — pravi nadalje preostri „Svetovid“ — da smo se prederznili, v serbski jeziki jih prestaviti. Z dvanajsto jim čemo prizanesti, tem več, ker je tudi v izvorni postavi ni; ako bi pa smeli serbski komentar podmenuti, moglo bi se reči:
12. Ako mož ženo v nezvestobi zalazi, se ima ona očitno sožgati.

Novičar iz slovanskih krajev.

Iz Terviza poleg Pazna v Istrii. P—k. Dam Vam vediti, da letošnji krompír zadnje dni svečana sajen in konec veliciga serpana izkopan je pri nas popolnoma zdrav. Tudi repa se je prav dobro ponesla; gosp. Janez Mrak je repo pridelal, ki je marsiktera tako dolga kot debela, in vaga še čez 5 funtov.

Od Kupe. Minulo nedeljo, to je, 28. dan preteklega meseca se je u Metlički okolici na tako zvanim g. Kostrevčevem selišči, ki tik velike ceste med Metliko i Kupo stoji, zutra ob 6. med rano mašo, prederzno i grozovito hudodelstvo zgodilo. Staro gospó Kostrevčevko, ki je sama doma ostala, so od maše pridši posli u kervi ležečo našli i poleg nje jekleno sekuro. Široko odperta rana na glavi je kazala, da je bila pomilovanja vredna sirota s tem morivnim orodjem umorjena. Hrami i predali — se vé da — so bili tudi vsi prazni najdeni. Kdo je tako pakleno zločest dopernesel, ni še znano. Čudno i jako čudovito pak je, da se je to vse godilo o dobi, ki so ravno ljudi memo v Metliko k maši dohajali. — Lepa prihodnost se nam odkriva!

Borovčan.

Iz Postojne. M—. Po mnogih nemških časnikih je plavala neka „nežica“, o kateri so se gotovo marsikteri bravci čudili, zlasti ko je s tako modrim obrazom povedana bila, da je namreč nekoč 4 leta staro deklice dvanajsti dan po hudi bolezní 5 polžev 1 pavc dolgih in 4 čerte širokih izbljuvalo, ki so se še gibali in so bili živi; zraven popisa je bil še dobrovoljin opomin pristavljen! Za božjo voljo! ali smo zares v taki tami, da si upajo časniki take marine merdjelice bravam na mizo postavljati! Ali vredniki celò nič ne prevdarijo, kar jemljejo v svoje liste! Ali je vsaka vraža ali izmišljena reč res že resnica! Ali jim je vse ljubo, kar jim kak dopisnik tiší!

Modri nebeški stvarnik je določil vsaki živi stvari svoje bivališče, v katerim živeti in se ohraniti zamore; kadar pride ob to, mora poginiti; celò človek in živína imata svoje lastne červe in gliste, kateri poginejo, ako morajo njim določeno prebivališče zapustiti. Deni červa ali glisto, ki živi pod milim nebam, v človeka ali kakošno živínče, poginiti mora, kakor človek umerje, če ga deneš kam, kjer zraka ni; — deni pa človeške gliste ali živinske červe pod milo nebo, ravno tako ti bojo poginili kmalo, ker to ni njim vgodno prebivališče; vzemi konjske breceljne, ki kot červi živé le v želodcu konjskim, in spravi jih, na priliko, v želodec goveje živine, boš vidil, kak kmalo bojo poginili.

Vse to so gotove skušnje, zoper ktere ni ugovora več. Kaj si more tedaj pameten človek misliti, ako od taciga „medveda“ bere, da so polži 12 dni v želodcu živi bili in strašno boleznin napravili, kakor da bi želodec s svojimi soki in kisljinami kaj taciga tako dolgo živiga v sebi terpel, da bi ne izmetal kmalo iz sebe, ali saj razkrojil in do mertviga prekuhal, kakor prekuha marsiktere druge še bolj terdovratne reči. Res je, da je človek že marsikrat kaciga červa, kebra ali kteriga družiga merčesa požerl, tudi marsikter krajcar je že derčnil v želodec, — ali kmalo se je bljuvajoči želodec vsega tega spraznil, ali je pa prišlo pozneje skozi červa na dan, tode nikdar živo, ako je, postavim, 12 dni v životu človeka bilo.

Bo morebiti kdo rekel: „živo ali neživo, je vse eno; da je prišlo iz človeka;“ — jez pa menim, da je dolžnost vsaciga časnika, da ne trosi zmot po svetu, in ker večidel bravcov tako nima pravih naravoslovskih vednost, da jih saj še bolj ne zmoti po pripovedkah, ki so bôse od konca do kraja. V vsim se mora le res—